

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/6/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121011026
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8121011026.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.03.2023, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre zločin sexuálne násilie podľa § 200 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/53/2021 zo dňa 11.11.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 1T/53/2021 zo dňa 11.11.2022 rozhodol tak, že:

Podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku obžalovaného menom A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D., oslobodzuje spod obžaloby Okresnej prokuratúry Prešov č. 1Pv/303/20/7707-45 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin sexuálne násilie podľa § 200 odsek 1) Trestného zákona, ktorý mal spáchať tak, že

- dňa 23. 01. 2020 v čase asi o 22.00 hod v Prešove, v Centre sociálnych služieb Vita Vitalis, na Volgogradskej ulici č. 5, ako klient tohto centra na prízemí na chodbe pred izbou č. 064 pod vplyvom alkoholických nápojov, sediac na vozíku nahý, zavolať k sebe E. F., klienta tohto centra, ktorého chytil za ruku, ťahal ho do svojej izby a žiadal od neho sexuálne uspokojenie hladkaním na intímnych miestach, čo on spočiatku rázne odmietol, ale v strachu z neho, ho hladkal na intímnych miestach a v nestráženej chvíli, keď mu pustil ruku, ušiel z izby von a vec nahlásil vedeniu Centra sociálnych služieb Vita Vitalis,

pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podal v neprospech obžalovaného okresný prokurátor odvolanie, v ktorého písomnom odôvodnení namietal hodnotenie vykonaných dôkazov. Odvolateľ poukazoval na to, že podľa jeho názoru sa skutok stal a bol vykonaný proti vôli poškodeného, nakoľko tento uvádzal, že často chodil na izbu obžalovaného a v inkriminovaný deň tiež sa ocitol na jeho izbe, obžalovaný ho do izby ťahal, bol opitý, bál sa ho, preto išiel do tej izby, pričom keď sedel na posteli pri obžalovanom, obžalovaný mu dával jeho ruky na svoje intímne miesta, hladkal ho, musel to robiť, lebo sa bál, že mu nejako ublíži. Obžalovaný bol opitý, preto nevedel, čo môže od neho čakať. Obžalovaný mu silno ťahal ruku na jeho intímne miesta, nedal si povedať, keď odmietal to robiť. Odmietal to z dôvodu, lebo vedel, že bude mať z toho problém, preto dal ruky preč. Potom sa postavil, aj keď sa bál toho, ako bude obžalovaný reagovať, ale odišiel a išiel to nahlásiť. Ďalej odvolateľ poukazoval na výpoveď svedkyne G. B. C., ktorá uvádzala, že ju kontaktovala svedkyňa A. D. s tým, že od poškodeného E. F. sa dozvedela, že obžalovaný A. B. ho volal na izbu a chcel od neho, aby mu položil ruku na pohlavie. Svedkyňa A. A. D. uviedla, že poškodený E. F. prišiel za ňou uplakaný a povedal, čo sa stalo. Jej povedal, že na prízemí sa dostali do izby obžalovaného,

obžalovaný A. B. bol na vozičku nahý, poškodený mu chcel uniknúť, ale držal ho, musel sa dotýkať jeho pohlavných orgánov. Keď sa mu podarilo ujsť z izby, prišiel za ňou. Osobne sa o tejto udalosti rozprávala s obžalovaným A. B., ktorý povedal, že áno, volal ho do izby. Keď pri ich vyšetrovaní udalosti vysvitlo, že sa tam niečo stalo, vec oznámili H. D., ktorý je poverený vedením CSS Vita Vitalis Prešov a trestné oznámenie podal na prokuratúru a potvrdila skutočnosť ohľadom spisania Záznamu z pohovoru s PSS zo dňa 24.01.2020. Poukazoval aj na to, že svedkyňa A. D. to riešila so svedkyňou G. C., svojou nadriadenou, psychologičkou. S obžalovaným A. B. rozprávala až nasledujúci deň, poprel, to, nepripúšťal to, bol ešte pod vplyvom alkoholu. Až následne po dlhšom rozhovore sa priznal, že chcel sexuálne služby alebo túto náklonnosť. Skutok bol spáchaný v čase, keď bol obžalovaný pod vplyvom alkoholických nápojov. Podľa odvolateľa, v tejto súvislosti je potrebné prihliadnuť na závery znaleckého posudku z odboru klinickej psychológie vypracovaného na obžalovaného, z ktorého vyplýva, že všeobecná vierohodnosť obžalovaného je čiastočne znížená v rámci osobnostných čŕt, je prítomná tendencia k nižšej miere sebareflexie, tendencia prezentovať sa sociálne žiaduco, menej sebakriticky a obviňovať za svoje problémy druhých. Požitie alkoholu deliberezuje (uvoľňuje) naše kontrolné racionálne mechanizmy, je to vo všeobecnosti vo vyššej miere ovplyvnené pudovými potrebami. V tomto zmysle mohol požitý alkohol nepriaznivo ovplyvniť správanie menovaného. V podstate na základe uvedeného okresný prokurátor v takto podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a uznal obžalovaného vinným zo spáchania žalovaného skutku, pričom vzhľadom na skutočnosť, že ide o vodičára, desaťročia liečeného na syndróm závislosti od alkoholu, t. č. v abstinencii, skutok spáchaný pod vplyvom alkoholických nápojov, avšak liečenie nebolo odporúčané znalcom vzhľadom na štruktúru osobnosti, navrhol uložiť obžalovanému s uplatnením ustanovenia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona, ustanovenia podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, podmienený trest odňatia slobody na dlhšiu skúšobnú dobu, s probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe spolu s primeraným obmedzením a povinnosťou podľa § 51 ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. j) Trestného zákona. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prítomný prokurátor krajskej prokuratúry navrhol, aby po zrušení napadnutého rozsudku bola vec vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na základe takto včas a oprávnenou osobou podaného odvolania postupoval Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd, v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

Okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ktoré dôkazy v predmetnej veci vykonal a ktoré pojal za základ pre svoje rozhodnutie oslobodení. Plynie z neho, že po tom, čo pomerne podrobne poukazoval na obsah vykonaných dôkazov, tieto hodnotil tak, že s odkazom na výpoveď obžalovaného a poškodeného, ale aj na záznam z pohovoru, ktorý vykonal sociálne zariadenie pri vlastnom bezprostrednom internom šetrení prípadu, mal za preukázané, že dňa 23.01.2020 asi okolo 22.00 hod. vošiel poškodený sám do izby obžalovaného otvorením dverí, a to na popud obžalovaného, ktorý v čase príchodu poškodeného sedel vtedy na posteli nahý, pričom poškodený dal ruku obžalovanému na prirodzenie, po ktorom pohyboval rukami. Poškodený totiž vypovedal, že ho obžalovaný volal, pričom sa obžalovaný mal o tom zveriť aj svedkyňi C., ktorej uviedol, že volal poškodeného na izbu, pričom z výpovede poškodeného vyplýva, že ten na izbu potom prišiel, a to dobrovoľne tak, že si sám otvoril dvere a prisadol si k nahému obžalovanému, čo potvrdzuje aj obžalovaný, pričom nedošlo k ťahaníu na izbu. Z výpovede svedkyne C., ako aj poškodeného, mal okresný súd za preukázané, že sexuálny kontakt inicioval obžalovaný, ktorý mal poškodeného volať do izby, pričom svedkyňi C. uviedol, že zavola poškodeného na izbu, poškodený prišiel a že položil ruku na jeho prirodzenie. Okresný súd poukazoval aj na záver znaleckého posudku G. G., že u obžalovaného mohlo ísť len o náhradný variant sexuálneho uspokojenia pri dlhodobej sexuálnej frustrácii a znalkyňa takéto konanie obžalovaného nevyučovala. Okresný súd poukazoval potom na to, že keď mal poškodený sám a aj svedkyňi D. uvádzať, že ho obžalovaný mal násilne ťahať do izby a násilím ho nútiť ho sexuálne uspokojovať, dávať poškodeného

ruky na intímne miesta obžalovaného, resp. obžalovaný že ho ťahal za ruku silno a dával ju na intímne miesta, hoci poškodený to mal odmietiť, ale obžalovaný si nedal povedať, tak na druhej strane tu bolo vyjadrenie znalkyne-psychologičky a toto vyjadrenie poškodeného bolo možné ohľadne nedobrovoľného vykonávania sexuálnych praktík hodnotiť ako účelové, nakoľko poškodenému už raz bolo hrozené sankciou vrátane presťahovania sa do iného zariadenia za predpokladu že bude v sexuálnom konaní (obťažovaní) pokračovať, a preto tak o nedobrovoľnosti mohol vypovedať za účelom ochrániť sa tejto sankcie. Ďalej okresný súd videl dôvod nehodnovnosti výpovede poškodeného o násilnom ťahaní ruky poškodeného na intímne miesta obžalovaného v tom, že svedkyňa C. uviedla, že keď jej o tom poškodený rozprával, tak sa usmieval, a povedal jej, že obžalovanému tam dal ruku. Okresný súd ďalej vyvodil, že keď obžalovaný sa pohybuje na vozíku, tak fyzické postihnutie poškodeného je ľahšie, lebo ten sa pohybuje o barle či chodítku, a tak, ak by poškodený chcel, mohol okamžite od obžalovaného odísť. Nehodnovnosti usvedčujúcej výpovede poškodeného ďalej, podľa okresného súdu, nasvedčuje zistenie znalkyne G., že poškodený by bol schopný upraviť skutok tak, že ak by došlo k dobrovoľnému sexuálnemu kontaktu, ten by upravil a vyjadril, ako to bolo dané v obžalobe, keď odchovanci ústavov jeho typu sú naučení, natrénovaní na detskej úrovni, ako predchádzať trestu, rovnako ako dieťa, ktoré keď vie, že prekročili nejaké zákazy, príkazy rodiča, tak sa mnoho krát samé priznajú s vlastnou interpretáciou, prečo to urobili, pričom konkrétne v tomto prípade znalkyňa konštatovala, že uvedené je možné očakávať u poškodeného, práve pretože to opakovane zažil, a bol odhalený a malo by to pre neho nežiadúci následok. Okresný súd poukazoval na psychologické hodnotenie správania sa obžalovaného a poškodeného podané touto znalkyňou tak, že s vysokou pravdepodobnosťou, vzhľadom na povahy obžalovaného a poškodeného a ako títo pristupujú k sexu, tak ako sa medzi nimi niečo udialo, tak sa to udialo dobrovoľne. Okresný súd prihliadal aj na ďalší psychologický záver znalkyne, a to, že poškodený má významne zníženú schopnosť sebakritickosti a sebareflexie a má tendenciu obviňovať druhých, pričom jeho správanie je determinované podmieňovacím princípom bezprostrednej odmeny a trestu, môže byť ľahko ovplyvniteľný, manipulovateľný, ale aj zastrašiteľný a poukazoval na to, že významnou je aj skutočnosť, že sa od narodenia pohybuje v ústavnej starostlivosti, ktorá má zväčša svoje „vnútorné“ pravidlá a normy, hierarchiu klientov a podobne a dá sa hypoteticky predpokladať, že menovaný je v tomto type prostredia adaptovaný a teda schopný účinného a účelového správania pre dosahovanie svojich cieľov, či vyvarovania sa nejakej ujmy. Uvedené dal okresný súd do súvislosti s výpoveďou obžalovaného a poškodeného, ako aj svedkýň a s ďalším zistením znalkyne, a to že poškodený si bol vedomý hrozby za sexuálny kontakt s inou osobou, a to v podobe od presťahovania na inú izbu až po prípadné preloženie do iného zariadenia, lebo mu bolo povedané, že aj tak by sa to dozvedeli a mal z toho problém, a teda hrozilo by mu preloženie zo zariadenia. Obave zo sankcie nasvedčuje aj plačlivá povaha poškodeného po skutku, vyplývajúcej z výpovede svedkyne D.. Okresnému súdu neuniklo zistenie, že u poškodeného nešlo o prvý sexuálny kontakt, z čoho okresný súd vyvodil, že je dôvodné predpokladať, že poškodený mal vedomosť o tom, k čomu by malo dôjsť na izbe predtým, než tam vstúpil. K záznamu z pohovoru sociálneho ústavu s obžalovaným okresný súd poukázal na to, že ťahanie do izby zo strany obžalovaného bolo vylúčené vlastnou výpoveďou poškodeného na hlavnom pojednávaní, pričom podpis obžalovaného na tomto zázname bol výsledkom viacnásobného presviedčania obžalovaného, aby to podpísal, pričom znalkyňa G. v tejto súvislosti uviedla, že osobnosť obžalovaného je rezignovaná, pasívna bez energie, vedela by si predstaviť, že by ten v prípade opakovaného naliehania k priznaniu sa ku skutku podpísal papier, kde sa ku skutku priznáva za účelom, aby už mal pokoj, a preto to podpísal, aby tom mal rýchle za sebou. Okresný súd odkázal aj na výpoveď svedkyne D., že obžalovaný to najskôr nepripúšťal a až následne po dlhšom rozhovore sa priznal. Uvedený stav okresný súd vyhodnotil tak, že nebolo preukázané, že by obžalovaný nútil násilím alebo hrozbou násilia poškodeného k sexuálnym praktikám, nakoľko to žiaden dôkaz hodnoverne nepreukazuje a že práve z výpovede samotného poškodeného vyplýva, že ten bol k obžalovanému zavolaný, dobrovoľne si prisadol k nemu na posteľ, keď bol obžalovaný nahý, pričom aj vo výpovedi poškodeného absentuje akékoľvek násilie, či hrozba násilia zo strany obžalovaného, keď poškodený len neurčito uvádza, že sa ho bál, musel to robiť, lebo bol opitý, lebo niečo by mu hrozilo, čo vyvodil z toho že obžalovaný bol viackrát opitý, počúraný, pokakaný, pričom aj sám uvádza, že obžalovaný sa mu nevyhrážal. Vzhľadom na absenciu násilia či hrozby násilia, potom okresný súd uzavrel, že skutok nie je trestným činom.

Odvolací súd nemal zákonný dôvod sa s touto úvahou nestotožniť, nakoľko vychádza z vykonaného dokazovania a bola vykonaná spôsobom plne zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Neunikli pozornosti okresného súdu ním uvádzané zásadné zistenia, ktoré vedú k vykonanými a dostupnými dôkazmi neodstrániteľným pochybnostiam o vine obžalovaného. V jeho hodnotiacej činnosti pritom nemožno zistiť žiadnu jednostrannosť.

Priamym svedkom toho, čo sa na izbe obžalovaného medzi obžalovaným a poškodeným stalo, nebola žiadna iná osoba a súd nemá poznatky, že by bol priestor monitorovaný kamerovým systémom. Išlo teda o tvrdenie proti tvrdeniu, keď poškodený uvádzal, že často chodil na izbu obžalovaného a v inkriminovaný deň tiež sa ocitol na jeho izbe. Pritom tento svedok nelogicky tvrdil, že k obžalovanému chodil často, lebo sa bál, že mu niečo urobí.

Poškodený síce tvrdil, že ho obžalovaný do izby ťahal, no zároveň to poprel, lebo tvrdil, že obžalovaný ho do izby neťahal, dvere si sám otvoril a keď do izby vošiel sám, obžalovaný bol na posteli, k obžalovanému si sadol, chcel sa s obžalovaným porozprávať, pričom s ťahaním ruky začal obžalovaný, keď bol na izbe a ako už od neho odchádzal. Ďalej poškodený tvrdil, že obžalovaný bol opitý, bál sa ho, preto išiel do tej izby, no zároveň tvrdil, že často chodil na izbu obžalovaného, s obžalovaným ale skúsenosť nemal a počul, že chodil do svojej izby opitý a počúraný, pričom keď hladkal obžalovaného, nehovoril mu nič, ale musel robiť to, čo on povedal, pričom ale dôvod obavy poškodeného je pochybný aj preto, lebo sám poškodený tvrdil, že sa mu nevyhrážal, no on si len z toho, že obžalovaný bol viackrát opitý, počúraný, pokakaný, myslel, že nevedel, čo môže čakať a sa bál. Popis udalosti je pritom nejasný aj preto, lebo raz poškodený tvrdil, že obžalovaný mal stoporený penis a raz hovoril, že stoporený penis nemal.

Keď potom poškodený popisoval, že obžalovaný mu dával jeho ruky na svoje intímne miesta, hladkal ho, musel to robiť, lebo sa bál, že mu nejako ublíži, že mu obžalovaný silno ťahal ruku na jeho intímne miesta, nedal si povedať, keď odmietal to robiť a on to odmietal z dôvodu, lebo vedel, že bude mať z toho problém, preto dal ruky preč, a potom odišiel a išiel to nahlásiť, tak uvedené, vzhľadom na početné rozpory, sa skutočne javí ako nehodnoverné. Osobitne je potom výpoveď poškodeného diskvalifikovaná psychologickými znaleckými zisteniami, na ktoré odkazoval už okresný súd. Z nich aj odvolací súd za najdôležitejšie musí považovať to, že má schopnosť sebakritickosti a sebareflexie významne zníženú i s tendenciou obviňovať druhých, vyššie city sú nevyzreté, správanie je determinované podmienovacím princípom bezprostrednej odmeny a trestu, pričom testovanie reality je nespofahlivé, odzrkadľujúce vážnu mediačnú dysfunkčnosť, čo znamená, že jeho vnímanie neodzrkadľuje realitu, je nadmerne subjektivistické a pretlmočenie často krát chybné, nie je schopný vnímať udalosti v komplexnosti, pričom ide o mentálne retardovanú osobnosť pravdepodobne pod vplyvom organického poškodenia CNS, u ktorého pamäťové schopnosti sú defektné, s oslabenou schopnosťou zapamätať si a reprodukovať prežitú udalosť, vyrastal od narodenia v ústavnej starostlivosti, je prakticky nevzdelaný, negramotný, dokáže sa len podpísať. Podľa vlastnej výpovede je homosexuálne orientovaný, celkovo však psychosexuálne aj socioemočne nevyzretý, sociálne naivný. Podľa odvolacieho súdu, práve taká orientácia nebola ani v rozpore s povahou predmetného kontaktu s obžalovaným, pri ktorom obžalovaný mohol mať záujem využiť túto orientáciu ako náhradu a poškodený mohol mať záujem o vlastné sexuálne uspokojenie bez toho, aby dochádzalo k násiliu na ňom, teda tak, ako to tvrdí samotný obžalovaný, ako druhý účastník sexuálneho kontaktu. Schopnosť zapamätať si a reprodukovať udalosti u poškodeného je taktiež významne oslabená pri celkovo patognomicky nízkej úrovni perцепčno kognitívnych schopností a jeho schopnosť odhadovať úmysly druhých, vedieť primerane reagovať, či slobodne sa rozhodovať je znížená. Významnou je však aj skutočnosť, že poškodený sa od narodenia pohybuje v ústavnej starostlivosti, je v tomto type prostredia adaptovaný a teda schopný účinného a účelového správania pre dosahovanie svojich cieľov, pričom v prípade vedomosti poškodeného na preloženie na inú izbu alebo preloženie na iné zariadenie, by bol tento schopný upraviť skutok tak, že by ak došlo k dobrovoľnému sexuálnemu kontaktu, ten by upravil a vyjadril, ako to bolo dané v obžalobe, bol by toho schopný.

Keď odvolateľ odkazuje na interné šetrenie zo strany svedkyne G. B. C., či svedkyne A. A. D., keď vec bola oznámená H. D., ktorý je poverený vedením CSS Víta Vitalis Prešov a trestné oznámenie podal na prokuratúru, tak tieto nepriame dôkazy vychádzali práve z nehodnoverných tvrdení poškodeného. Okresný súd poukázal na okolnosti, za akých tento záznam podpísal obžalovaný a tieto nepodporujú objektivitu záveru, že by pri tomto internom šetrení, kedy neboli zabezpečené záruky, ktoré by vylučovali pochybnosti o súlade vyjadrenia obžalovaného so skutočnosťou. Tento záver vychádza práve po zhodnotení významu rizika až vylúčenia zo sociálneho zariadenia, na ktoré v odôvodnení napadnutého rozsudku poukazoval súd prvého stupňa.

Podľa znaleckých psychiatrických zistení, obžalovaný v čase skutku netrpel a ani toho času netrpí na žiadnu duševnú poruchu, ani chorobu v zmysle psychózy. V čase spáchania trestného činu bol v stave jednoduchej opitosti, podľa výpovedí svedkov i obžalovaného, jeho schopnosť rozpoznať

protiprávnosť svojho konania a schopnosť ovládať svoje konanie bola zmenšená nepodstatne pod vplyvom užitého alkoholu. Je síce desaťročia liečený na syndróm závislosti od alkoholu, aktuálne ide o III. - IV. štádium chronického alkoholizmu s degradáciou osobnosti, no t. č. v abstinencii, pričom objektívne je potrebné zohľadniť, že dychová skúška bezprostredne po skutku nebola realizovaná. Sú len výpovede obžalovaného a svedkov o tom, že obžalovaný bol pod vplyvom alkoholu. Mieru tohto vplyvu a z toho prípadné konzekvencie nemožno určiť. Aj keď odvolací súd prisvedčuje, že alkohol vo všeobecnosti deliberrizuje správanie človeka a znalkyňa pripustila, že mohol požitý alkohol nepriaznivo ovplyvniť správanie obžalovaného, menovaného, tak popri nepochybných negatívnych vlastnostiach jeho osobnosti nebolo zistené, že by u neho boli agresívne tendencie nejako zvýraznené. Odvolací súd nepovažuje obžalovaného za hodnoverný zdroj informácií o skutočnosti, no na druhej strane z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by jediným nepochybným záverom bol záver o jeho vine.

Ani listinné dôkazy sa nestali zdrojom skutočností, z ktorých by boli odstránené zásadné pochybnosti o vine obžalovaného.

Skutočne, pokiaľ okresný súd komplexne hodnotil hodnovernosť výpovede poškodeného, ako jediného svedka, ktorý takto usvedčoval obžalovaného, nebolo možné prehliadnúť aj inú možnú verziu jeho verzie udalosti, a to verziu účelovosti, keď by pozmenil svoju výpoveď, aby sám seba v očiach sociálneho zariadenia postavil do role obeť.

V tomto konaní boli pritom vyčerpané všetky dosiahnuteľné dôkazy, ktoré determinujú náležité zistenie skutkového stavu veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, pričom bol zistený skutkový stav v takom rozsahu a kvalite, že poskytuje dostatok potrebných poznatkov pre objektívne, stavu vecí a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

K preukázaniu viny páchatel'a musia existovať priame, respektíve aspoň nepriame dôkazy, ktorých súhrn musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti skutku v ktorom sa vidí trestný čin a usvedčuje z jeho spáchania páchatel'a, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru (rozh. NS SR sp.zn. 1 Kn 597/2010 zo dňa 26.11.2010).

Takto nezávisle a nestranné kriticky je nevyhnutné postupovať pri záverečnom hodnotení dôkazov, pretože v trestnom konaní po vykonaní celého reálne dostupného a zmysluplného dokazovania pre uznanie viny obvineného je nevyhnutné, aby vykonané dôkazy jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb svedčili o tom, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, je trestným činom. Akákoľvek iná alternatíva by musela byť vylúčená. V konkrétnej trestnej veci vykonaním a hodnotením všetkých dostupných dôkazov však nemožno dospieť k exaktnému záveru, ktorý by svedčil o tom, že uvedený skutok je trestným činom, a preto v súlade so zásadou „in dubio pro reo“ súd prvého stupňa zákonne a odôvodnene, správnym procesným postupom, obžalovaného A. B. spod obžaloby okresného prokurátora oslobodil.

Podľa § 122 ods. 7 Trestného poriadku, trestný čin je spáchaný násilím, ak páchatel' použije na jeho spáchanie fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby alebo ak je spáchaný na osobe, ktorú páchatel' uviedol do stavu bezbrannosti ľst'ou, alebo ak páchatel' použil násilie proti veci iného.

Vo vzťahu k obžalovanému A. B. nebol zistený taký reťazec dôkazov, ktoré by jednoznačne a nepochybné smerovali výlučne k záveru, že skutok, z ktorého bol oslobodený, je trestným činom. Nebolo totiž, tak, ako to uvádza už súd prvého stupňa, preukázané použitie násillia zo strany obžalovaného proti poškodenému ako nevyhnutná podmienka toho, aby za splnenia ďalších skutočností bolo zákonné a odôvodnené považovať skutok za trestný čin.

Z týchto dôvodov odvolací súd zamietol odvolanie okresného prokurátora ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.